

Molnár Krisztina Rita

Csontváry kútja

I.

Egerek rágják a szivárványt,
és baglyok pizskítják a vásznat.

Ki ecsettel őrzi meg a márványt,
és sejti, mi látomás, mi látszat,
a fátyol, a víz, Mária kútja,
hogy merre vezetett Isten útja,
térből síkba ment újra meg újra.

És bontja az Istenadta tájat
a fény ragyogó hét színére,
(s mert csak hármassal láthat,
Noé szemével nézelődve),
vörösre, türkizre, kékmezőre,
ibolya hegy fut citrom égre,
olajzöld felhő, narancs a széle.

Patikapontos szén a kezében.
Lazuló foltok, pöttyök az égen.

II.

Lebegő léptekkel el a kúttól.
Lebegő léptekkel a kúthoz újra.
Gyógyít, fátyoloz a víz,
zöld, kék, iszapos barna.
Kire vár a jövő, ki van jelen, ki néz a múltba.

Vízbe bugyolált korsóit
viszi múmiatestű bánatba csavart asszony,
beteg és nyomorék, születés kínját cipelő lélek.
Van, ki innen hord vizet ecsetje hegyének.
Mária haja glóriába fonva.
A kút kávéja, reménykedők koszorúja új glóriába
vonja.

A fátyol akár a víz,
a víz akár a fátyol.
Ha sokáig nézed,
a szomj, a fájdalom
elillan.
Mintha magától.